

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De solitudine & silentio. XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

firmam, contra omnem diffidentiam; charitatem feruētem, contra omnem acediam & negligentiam; magnam patientiam, contra omnem turbationem; sanctam meditationem, contra turpem imaginationem; continuam orationem, contra diaboli impugnationem; diligentem attentionem ad lectionem, contra frequentem mentis euagationem; bonam occupationem, contra cordis tedium & somnolentiam; deuotam sacræ passionis tuæ recordationem, contra omnium vitiorum mortificationem. Adesto mihi in his bonis Deus meus, et confirma me in omnibus verbis sanctis tuis, Amen.

CAPVT XVIII.

De solitudine & silentio.

Psal. 54.

I. *E*cce elongaui fugiens, & mansi in solitudine. Quare? Propter multa bona inde prouenientia, & ad cauendum distractiones cordis mei, in multis rebus visis & auditis; quia quæ oculus non videt, nec auris audit, cor non dolet, nec citò turbatur. Igitur latere & tacere, bonum est pro pace cordis, & obtentu deuote orationis. Ad hoc iuuant locus secretus, & recessus à turbis, ubi non est strepitus. Sicut enim piscis extra aquam citò moritur, ita monachus extra cellam leniter distrahitur & inquinatur. Nam prudens apis mel ex floribus colligens, statim inde euolat, & secretum gaudens repetit, & hoc in alucrio cautè abscondit; ut habeat, vnde in hyeme latenter viuat. Ideo enim suauitatem odoris abscondit, ne foris vagando fructum laboris sui iterum perdat. Nam preciosa aromata, in pyxide clausa fortiùs fragrant; aperta & ostensa, virtutem odoris citiùs amittunt. Flores quoque manibus tacti læduntur, intra septa pomarij clausi seruantur, & muris altis firmati tutantur. Crescunt rosæ in hortis clausæ securæ; arescunt, & calcantur pedibus in vijs proiectæ.

2. Sic vagus & instabilis monachus vilescit sæpe foris visus; fugiens autem turbas & manens intus, reputatur sanctus. Candela ardens à vento citò extinguitur, in lucerna latens custoditur. Sic feruor deuotionis in secretario cubiculi tutiùs seruetur, & in negotijs externis faciliùs dissipatur. Igitur cellam & silentium dilige, si vis deuotus & pacificus intus permanere. Oportet, quod valde fortis sit & custoditus, qui foris inter homines ambulat, & interius non impeditur nociuis. Maneat ergo libenter in solitudine & in cella, deuotionis causa; sicut beata virgo Maria mansit sola in cubiculo clausa, loquens cum sancto Angelo sibi misso à Deo de cælo; ut etiam ad te veniat sanctus Angelus, Domini nun-

nuncius cælestis & custos animæ tuæ fidelis; & recedat à te longius spiritus malignus, cum omnibus phantasijs suis. Dixit quidam deuotus silentij amator: Rarò loquor diu hominibus, sine aliqua læsione conscientiæ intus. Et alius quidam: Oportet, vt sit valde ædificabile verbum, quod emendet silentium. Et tertius ait: Nobile est verbum, in suo tempore dictum. Et quartus adiecit: Qui os suum firmiter claudit, non detrahit, nec mentitur.

3. O quàm laudabile & iucundum loquentis verbum, nil mali, nil vani, nil doli, nil falsi habens admixtum. Multi multa loquuntur, sed non sine periculo lingue pronæ ad malum. Pax igitur multa custodienti os suum, & manenti in cella, & sæpe oranti. Lauda quoque taciturnum virtuosum, increpa vagum verbosum, caue dolosum. Fuge tumultum, dilige secretum, sequere humilem & deuotum, sustine patienter tibi molestum, propter Christum pro te crucifixum.

4. Frater interrogauit senem, Quod est statutum in ordine, pro pace & deuotione maximè proficuum? Respondit notabile verbum; Seruare à patribus silentium statutum, vitare tumultus hominum & otium. Hæc tria in ordine valde necessaria, Deo & angelis accepta; scilicet laborare manu, contra otium; amare lectionis studium, contra cordis tædium; & continuare orationis vsum, contra diaboli dolum. Hæc laudant sancti Patres antiqui & noui, quia frater tacens & Deo vacans, ab ipso cælitus benedicitur, & ad contemplanda diuina secreta aptior inuenitur & altius illustratur. Vagus verò & fabulosus, qui otiosè circuit, donis cælestibus indignus efficitur, & alijs est molestus. Nescit superbus diu tacere, quia cupit doctus videri, & præ alijs laudari. Qui præsumptosè loquitur, à multis vituperatur: qui autem verecundè tacuerit, gratiam ab astantibus meretur. Magna humilitas cordis sentire de seipso vilia, & de alijs semper meliora. Grandis superbia, abundare in sensu suo, & stare in propria voluntate, Deo & communitati fratrum cõtraria. Hæc est lepra pessima, quam odit Deus, & percutit sæpe subitanea morte. Simplex & innocens, humiliter obediens, vbique lætus & securus. Laudabilis fama habere pauca verba, cauere leuia, loqui vtilia, & omnia agere cum modestia. *Omnibus adde modum, modus est pulcherrima virtus.* Et hoc est, quod ait Christus: *Habete sal in vobis. Et pacem habete inter vos.* Et Paulus Apostolus: *Omnis sermo vester sale conditus sit.* Et sanctus Iob: *Quomodo potest comedi, quod non est sale conditum?*

5. Castus & pudicus custodit cor suum, os suum, & omnes sensus suos, pronos semper in malum; vt non peccet, & Deum ac

Disti viro-
rum piorū
de silentij
laude.

Tria mo-
nacho cui-
libet ne-
cessaria.

Cato.
Matt. 18.
Colof. 4.
Iob 6.

proximum offendat. Non est corde compunctus, qui vana libenter audit, & recitat coram alijs. Perdit citò compunctionis gratiam, qui non custodit cordis & oris ianuam. Monachus pronus ad loquendum, facilè excedit loquendi mensuram. Si haberes Iesum crucifixum in corde tuo fixum, non exiret citò de ore tuo verbum vanum & otiosum. Sed quia non habes Iesum firmiter in corde tuo clausum, ideo sepe quæris solatium forinsecum, debile & friuolum, parum iuuans intus à doloribus prementibus cor tuum. Solus enim Iesus præstat verum animæ solatium, & sanat omnes languores vitiorum. In breui momento & vnico verbo potest liberare dolentem ab omni malo. Nam amplior est gratia Dei in bono, quàm culpa in malo. Cur audis vanos rumores seculari, qui sepe te conturbant & distrahunt in corde? Quare negligis dulces sermones Christi, qui te consolari possunt, & confortare in omni tribulatione tua, die ac nocte.

CAPVT XIX.

De refugio pauperis ad Deum adiutorem suum.

Psal. 9.

I. **T**ibi derelictus est pauper, orphanus tu eris adiutor. Beatus ille pauper, cui Deus est adiutor in omni tribulatione sua, consolator in angustia, vnica spes & confidentia in extremis, corona gloriæ in regno æternæ beatitudinis. Preciosa virtus voluntaria paupertas assumpta pro Christo, cuius merces æterna permanet cum Angelis in cælo, quòd fur non appropriat ad furandum, nec raptor ad prædandum, neque latro ad occidendum. In multis periculis & curis quotidianis sunt diuites huius seculi, à quibus liber est seruus Christi, renuncians omnibus quæ sunt mundi. Magna libertas animæ fidelis, quæ nil proprietatis habet in aliqua re mundi propter regnum Dei & amorem Iesu Christi, sed omnia possidet in Christo, qui pro nobis pauper & dolens factus. Qui pendens nudus in cruce, non habuit vbi caput suum reclinaret, vel manum aut pedem vsquam moueret. Quis huic pauperi in omnibus indigentis similis? Vere nullus. Propter hoc exaltatum est nomen eius solius, super omnia in cælo & in terra, & super omnia benedictum in sæcula. O bona pauperies, nisi te Deus antè tulisset, nunc tua durities cunctis despecta fuisset. Felix paupertas rerum, quæ tollit superbiam oculorum, & occasionem multorum vitiorum.

Psal. 148.

2. Verè ille est pauper spiritu, qui de nullo verbo & facto bono superbit, nec in altiore gradu esse cupit, ne grauius cadat. O quàm magna virtus abdicata paupertas, nil habens in proprio, quæ animæ aperit cæli portam, auget gloriæ coronam, & cum martyribus meretur accipere patientiæ palmam, post huius vitæ angustiam.